

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΤΗΣ «ΚΑΚΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ»,

(Τι είδα, τι άκουσα και τι κατάλαβα)

ΤΙ θέλατε να πηξε; ρωτάει ο πάτερ Ματθαίος.

—Θέλω να πω, πάτερ μου, ότι όλοι σήμερα βγαίνουν έξω μασκαρευμένοι. Άλληνομασκαρευόμενασι κι' άλληνομοροδευόμενασι.

—Ναι. Έχεις δίκιο. Άμαρτωλοί εν' άκόμια όσο γράφουν έρωτικές επιστολάς.

—Ο Θόδωρος ο Συναϊνός δηλαδή...

—Τι είναι αυτός;

—Ο... ημνιότερος των Έλλήνων και συγχρόνως ο τελευταίος Έλληρ που γράφει έρωτικήν επιστολήν, που νάζω την ευχή του.

—Του Έρωτος;

—Όχι, του Συναϊνού.

—Άκόμια, τέκνον μου, είναι άμαρτωλοί όσοι κάνουν μπαιν-μίζε.

Δέν πρέπει επίσης να λές όταν σε τρώει τό χέρι σου ότι θα πάρης χρήματα, ή όταν σε τρώει ή μύτη σου, ότι θα φάγης ξύλο...

—Δέν λέω!

—Νά μην πής!... Ή όταν λέρνουν όπλα τα παπούτσια σου να μη λές ότι θα ταξιδέψης, ή πέσουνε ανάτοδα ότι κάτι κακό θα πάθης!... Τίποτε να μην ειπής από αυτά!...

—Δέν λέω!

—Νά μη λές!...

—Όύτε ταξιδίδι πάω.

—Γιατί να μην πάς ταξιδίδι; Άν έχης άποφασίσει να πάς ταξιδίδι, να πάς, χωρίς να εξαρτάς τό ταξιδίδι σου από τό πώς θα πέσουν τα παπούτσια σου...

—Κ' όταν δέν έχω παπούτσια;

—Ε! τότε πήγαινε στην... όρη!... Ξιπόλιτος!

—Είνε και άλλες άμαρτίες;

—Άλειφες. Άν παρωδείγματα χάρην, έβλει αλογόμηνια άπάνω σου, να μην πής πώς θα έβλη ξένος.

—Όχι, δέν τό λέγω, γιατί ή αλογόμηνια, ός επί τό πλείστον, είναι... φίλος! Τι να τον κόμω λοιπόν, να τον διώξω;

—Ποιόν, τον φίλο;

—Τόν φίλο και την αλογόμηνια...

—Όχι. Άρμήσ τους, για να φύγουν μόνοι τους.

—Και άν δέν φύγουνε;

—Δέν μπορεί!... Θα φύγουν!

—Μά αυτοί δέν φεύγουν.

—Υτόμηνει!

—Ξέρете τι λέω;

—Τι;

—Ότι καλύτερο θα ήταν να... φύγω εγώ!

—Φύγε, ποιός σε κρατάει;

—Δέν φεύγω.

—Παιδί μου, δέν καταλαβαίνεις τί σου γίνεται. Άμαρτία είναι και τό να πάνης.

—Άμεις πίνουμε νεραμμένο!...

—Τό να πίνη κανείς γάλα γαϊδουριού, είναι μεγάλη άμαρτία...

—Τό να φάς κλωτσιά γαϊδουριού;

—Επίσης. Γιατί ο Σατανάς σε βάζει να πλησιάσης στο ζώο. Άκόμια όποιος έβραγε σκαντζόχοιρο έκανε μεγάλη άμαρτία!...

—Μά έδω στην Άθήνα τρώην ελέφαντας, οικόταδα, βαπόρια, όδοστρωτήρες, μέγαλα, και ο σκαντζόχοιρος είναι άμαρτία;

—Αυτός έχει τό κρέας του ακάθαρτο!... Επίσης άμαρτησε κι' όποιος έβραγε αλογόμο κρέας.

—Η Λουκάνισο θεσσαλικό;

—Γιατί θεσσαλικό;

—Γιατί λένε ότι τό παραγεμίζουμε με αλογόμο κρέας.

—Κακό και τούτο και διέθριον. Επίσης άμαρτησε όποια έβάλει στον κλειδίονα, ή μοιχεύσει τό στόμα της με άμύλητο νερό, για να ιδή ποιόν θα πάρη άνδρα!...

—Επιτρέπεται μιά διακοπή;

—Μά μήπως κάνεις και άλλο τίποτε!... Όρρίστε, μίλησε.

—Σήμερα τά κορίτσια δέν μοιχεύουν τό στόμα τους με άμύλητο νερό, για να ιδούν ποιόν θα πάρουν!...

—Άλλά τί κάνουν σήμερα;

—Πάίνουν όποιον βρουν μπροστά τους!... Άν είναι μάλιστα και περιδεύονται μαθήτρια της Θεσσαλονίκης, δέν παίρνουν έναν, αλλά από δύο-τρεις ή καθεμιά!...

—Ναι, έγινε η κοινωνία, κοινωνία του κακού και γι' αυτό ή κακές ημέρες έχουνται!... Οδαι ήμιν τε και ήμίν!

—Μά εγώ τι φταίω για ότ' αυτό;

—Όλοι είστε συγχρόνιματα ενός καθεστότος άμαρτίας. Ο Άντίχριστος επετέθη επί της γής!... Φωτιά θα κάρη όλους τους άμαρτωλούς!... Και την κυρία Παρέν, και την κυρία Θεοδωροπούλου, και την κυρία Σβόλιον και τις άλλες που θέλουν να γίνουν άντρες!...

—Άλαγε της άμαρτίας!... Θέλουν ν' αλλάξουνε τη φύση τους;

—Ναι, αυτές μεθαίριο θα βγάλουν και μουστάρια!...

—Άλλοίμονον, πόσο επεζώτησεν ο Σατανάς!...

—Βέβαια!... Επίσης άμαρτάνουν και όσοι βάζουν σκόρφο στο στεφάνι της Πρωτομαγιάς ή πέταλο στην πόρτα τους...

—Τά πέταλα τώρα τα βάζουν στους άνθρώπους!...

—Ποιός;

—Όσοι κυβερνούν τη χώρα!... Επίσης πέταλα... άνθρακ βάζουν και οι ποιητά στα ποιήματα τους, αλλά αυτά είναι από τον Πήρσσο!...

—Τι είναι αυτός ο Πήρσσο;

—Ένα μενάλι που κλωτσάει!... Όποιος φάει την κλωτσια του κατακέραια, νομίζει πως είναι μεγάλος ποιητής!...

—Όστε οι ποιητά είναι εύτυχεις όταν τους κλωτσούν!... Τι διαστροφά!...

—Καμιά φορά κλωτσούν και οι πολιτικοί. Άλλά εκείνοι που τρώνε τις κλωτσιές, πάνε με τ' άλλο κόμμα!...

—Υμεις Θεε!...

—Και περί Καλέφα, ποιά ιδέα έχετε;

—Τι είναι πάλιν αυτός; Μητροπολίτης;

—Όχι, γεροφασατής.

—Μήπως εισάγει δαμνίονα καινά;

—Κάτι τέτοιο άπάνω-κάτω!...

—Ποιόν πιστεύει ως δημουργό του σήμαντος;

—Τόν κήρυ Κήρυκο.

—Τι είναι αυτός; Αίρεσιώχης;

—Όχι άσθής.

—Ονίτης;

—Όυτε.

—Τότε τι είναι;

—Κήρυκος.

—Πιστεύει στο όμοσσιον;

—Πιστεύει στον Κήρυκο!...

—Ο Θεός να τον φωτίση!

—Άμην. Και περί Κυβερνήσεως τί σκεπτεσθε ή τι προβλέπετε;

—Είς κυβερνήτης έστω ήμίν: μόνον ο Θεός!...

—Όλοι σήμερα βγαίνουν έξω μασκαρευμένοι!...

—Όσα μου είπατε, για όσα μ' έρωτίσατε και για όσα μ' ένουθετήσατε!... Θα προσπαθήσω να διαφυλάξω έμαυτον από κάθε άμαρτία, άν' όσες μου είπατε!...

—Μά δέν τις τελειώσαμε όλες.

—Είνε άκόμια κι' άλλες;

—Άλειφες!...

—Δυστυχής άνθρωπότης!... Μπορώ ν' άκούσω άκόμια μερικές, για να μη φύγω έλλειπής;

—Η φωνή του τώρα άκουγότανε σκεδόν, μέσα από τό σκοτάδι, σαν να έβγαίνε από άγνωστον και μυστηριώδες βάθος.

—Άγαπάς; μ' έρώτησε.

—Άγατώ.

—Ός χριστιανός ή ως ειδωλολάτρης

—Δηλαδή; Δέν έννοώ! Πώς άγατούν οι χριστιανοί και πώς άγατούν οι ειδωλολάτρα;

—Οι χριστιανοί άγατούν τον πλησίον των, και οι ειδωλολάτρα!...

—Τήν... πλησίον!

—Περίτοι.

—Εγώ λοιπόν τους άγατώ όλους. Τούς πλησίον, τας πλησίον, τας έγγυς και παρούσας, τας μακράς και άπουσας, τας άγνωστούς και γνωστούς, ήμεδατάς και άλλοδατάς, έαυτός τε και μελαχροινάς, γλαυκακιδάς τε και μαυροματωσάς, ήμηλιές ως λειψές και με μέτρο άνάστημα, ός νεραντζούδες φροντατές!...

—Τι λές αυτού, χριστιανέ μου!... Παράηρείς;

—Άπαντώ στην έρώτησή σας.

—Εγώ περί άμαρτιών σου όμιλώ.

—Και εγώ περί άμαρτημάτων άπαντώ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό τέλος.

Σ' ένα πεζούλι μιά μικρούλα μσοκομύτανε!...